

#Протест

Вестникът на активния човек

2 – 8 септември 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 5

Време е: България има нужда от теб

Защо е важно на 4-ти септември да излезеш да протестираш

Снимка: Васил Гарнизов

Активни човеко,

Обръщаме се към теб в навечерието на един важен ден. Четвърти септември може да се превърне в дата, която бъдещите учебници по история ще цитират като Деня на ново начало за България. Четвърти септември може и да бъде забравен просто като деня, в който депутатите от 42-рото НС се върнаха от „ваканцуване“ и продължиха да продават България. От теб зависи!

Нашата борба не е срещу която и да е от партиите в Парламента. Борбата ни не е и срещу държавните институции и функции, към които ние изпитваме само

уважение. Ние заявяваме пълна непоносимост и край на нашето търпение към зависимостта на политиката от мафията и към всяко управленско решение, което не отстоява интересите и благо на гражданите на тази страна. Достатъчно съм и дрямка. Достатъчно сме гледали пасивно. Достатъчно сме чакали някой да ни „оправи“. Днес ние сме България.

Вече над 80 дни управляващите се преструват, че не съществувате. Пренебрегват ни, присмиват ни се, разделят ни, омаловажават ни. Вината не е в нас. Не е нужно да правим геройства от храброст, нямаме намерение да прибягваме към насилие. Никога няма да паднем на тяхното ниво и да влезем в капана им. Ние просто искаме да бъдем чути. И не е нужно милиони души да излязат на площада, за да бъдем сметени за мнозинство и да се признае гласа ни. И все пак, за да не оставим никакъв шанс да бъдем пренебрегнати отново, трябва да излезем заедно и категорично и мощно да извикаме в един глас: „ОСТАВКА!“

На 4-ти септември ти (да – точно ти!) трябва да излезеш на улицата. Мястото е около Народното събрание, както и пред Общината в другите градове и пред Кметството в селата. Часът е 08:00. Време е да спреш да цакаш у дома и да излезем заедно да ти посрещнем за последен път на работните им места, които те недостойно заемат, опетнявайки името на държавните институции. Време е да действаш. Аз ще действам. България има нужда от мен и теб. Където и да си, направи всичко възможно да бъдеш там в този ден. Само заедно можем да донесем промяната на България към по-добро.#

Призоваваме всички граждани, политически и обществени организации, които подкрепят протеста срещу мафията и обслужващата я нова Тройна коалиция, да се присъединят към Голямото посрещане на депутатите на 4-ти септември в 08:00 ч. пред всички входи на парламента.

На този ден ще поднови работа едно компрометирано Народно събрание, което доказано и систематично работи за тъмните интереси на олигархията.

Това е парламент, който гласува и превърна в реалност задкулиските споразумения за назначаване на медийния магнат-депутат Делян Пеевски за шеф на ДАНС – акт, който се оказа само началото на дълъг списък от абсурдни назначения.

Това е парламентът, в който антиевропеец и антисемит като Волен Сидеров влиза необезпокояван с оръжие само защото е осигурил подкрепата на това корумпирано мнозинство.

Това е и парламентът, който превърна центъра на София във военна зона, само за да се крие от справедливия гняв на гражданите.

Ние от Протестна мрежа, които протестираме над 70 дни, ще бъдем там.

Ще протестираме мирно, но настоятелно, за изгонването на една престъпна група от храма на българската демокрация – Народното събрание.

Да излезем на площада около парламента като свободни граждани, без разлика на партийни пристрастия, възраст, етнос и религия.

Нека 2013 година остане в историята като първата година на истинското гражданско общество в България. Дължим го на себе си, на нашите родители и най-вече на нашите деца.

Протестна Мрежа

▶ На стр. 2

„Съединението прави силата“ или ...

▶ На стр. 4

Теория на българската конспирация

▶ На стр. 11

Какво да правя, ако полицията ме спре за проверка или задържи

„Съединението прави силата“ или урок № 1 за държавници

Гаяне Минасян

Снимка: Гаяне Минасян

Опитите на властта да омаловажи протестите срещу правителството на Орешарски, продължаващи вече три месеца, стъпват до голяма степен на аргумента за мнозинството на непротестиращите. Той обаче освен че се използва като чиста демагогия, издава и опасна, трагична липса на държавническо мислене. Ето защо трябва да му се обърне сериозно внимание.

Протестиращите нямали право на глас, защото не били „мнозинство“

Тази позиция издава основно неразбиране на същността на демокрацията. Ще оставя настрана данните от представителното изследване на държавната НЦИОМ, според което гражданите, които искат оставка, съвсем не са малцинство (60%), и ще разгледам принципните съображения против това твърдение.

Буквалният превод на думата „демократия“ предава идеята, че властта произтича от народа, т. е. от низините, а не от аристокрацията, т. е. висините – принцип, изразен в Конституцията с думите, че „цялата власт произтича от народа“. Взимането на решения чрез мнозинство е само една процедура на демокрацията (целяща излъчването на властта отдолу-нагоре), а не нейната същност – нейната същност е зачитането на човешките права, зачитането на индивида, поставен в контрапункт на управляващата каста. Демократичните процедури, структури и принципи (като гласуване чрез мнозинство, разделение на властите, върховенство на закона, правната презумпция за невинност) целят именно постигането на тази същност.

Идеята, че правото е на страната на мнозинството, е вид демократичен примитивизъм – той се родее с диктатурата, при която правото е на страната на по-силния. В една де-

мократична република мнозинството не е аргумент за потъпкване на малцинството; решенията на мнозинството не могат да се използват като инструмент за диктат. Степента на цивилизованост на едно общество се мери именно по отношението му към неговите малцинства и към най-слабите и дори маргинализирани индивиди. Демократичната република е политическо средство за съвместен обществен живот, при който не се защитават групи, а индивиди. (По определение фундаментални права има човекът; групите не притежават такива.) В демократичната република властта бива избрана чрез мнозинство, но не практикува правото на мнозинството, а се придържа към правовия ред – т. е. заложените в конституцията неотменими ценности и норми.

От най-високо държавническо ниво на гражданите на София се отказва правото да са равнопоставени български граждани. Твърди се, че техният глас трябва да се игнорира въз основа на това, че „не са мнозинство“. Дори човек неук, който не разбира от правов ред, конституция и републиканска форма на управление, би се замислил за следното: може ли краката и ръцете да игнорират позицията на главата например, щото „не била мнозинство“, па и на всичкото отгоре не била крайник, та не се вписва в тяхното болшевишко общество на крайниците? Може ли да я отрежем, за да не се пречка на това, което си е наумило мнозинството на крайниците?

София не била България

Това е аргументът, че едва ли не само в София се протестира; твърди се, че тъй като София не е представителна за България, правителството и депутатите, чиито избиратели не протестира, не трябва да се вслушват в исканията ѝ. Тук отново ще оставим настрана масовите протести в други градове в страната, както и събираните непрестанно хора пред посолствата ни по целия свят. Нека се обърнем към самата законова норма.

На първо място, чл. 67 от Конституцията гласи: „Народните представители представляват не само своите избиратели, а и целия народ“. Фактът, че депутатите са издигнати от определен регион, не означава, че носят отговорност само пред него, нито че могат да предприемат действия или гласуват законодателни норми, които са в ущърб на правата на жителите на други региони. Те са представители на своя регион в качеството си на хора, които познават неговите специфики, с цел да запознават другите с тях и да могат да го защитават по-добре. Те не са в парламента, за да устройват гладиаторски борби между различните региони – на сградата не пише „Разединението прави силата“, а обратното.

Чл. 76. от Конституцията гласи: „На първото заседание народните представители полагат следната клетва: „Заклевам се в името на Република България да спазвам Конституцията и законите на страната и във всичките си действия да се ръководя от интересите на народа“. Е, от чии интереси трябва да се води депутатът – от интересите на определени групи или от интересите на целия народ? Нима е в интерес на целия народ да има смут, неспокойство и една огромна

Продължава на стр. 9

Какво следва от протестите

Магдалина Генова

Основната теза против протестите и изтъкваните причини да няма чувателност от страна на официалните лица на управлението – министри, депутати и партийни лидери, е, че протестите нямат искания, нямат представители и не предлагат алтернатива. Ерго, няма с кого да преговаряме и нямаме върху какви искания да размислим, пък след това и евентуално да ги изпълним, а за капак след нас ще стане още по-зле (тезите в неофициалните канали са ясни – едни лоши хора искат да съспият България, а това с Пеевски никога не се е случвало).

Тези твърдения са напълно неоснователни и това е ясно за голяма част от участниците в протеста – искането е едно-единствено – оставка на правителството и бързи нови избори, за което няма нужда от официални представители, организация и структура. Също така не е необходимо протестът да предлага алтернатива, нов политически субект или готови решения за бъдещето на държавата. Самото устройство на държавата предполага гражданите да имат контролни функции, затова им е гарантирано правото на мирен протест в Конституцията, след което те да излъчат и упълномощят представители, които да направят промени в съществуващото статукво. Просто и ясно.

Тези твърдения обаче, повтаряни като мантра и мултиплицирани уродливо през каналите за комуникация и информация, които са близки до властта, постепенно за 2 месеца изместиха фокуса на протестите и започнаха незабележимо, но успешно да подменят общественото мнение, най-вече сред групите хора, които се информират основно от телевизията и вестниците и по-малко от интернет, БНР и Дарик. Това обаче ще е тема на друг пост.

И най-опасното, повтарянето на твърденията, че без представители и организация няма да има оставка, е капан, за последиците от който управляващите много добре си дават сметка. Евентуално

представителство и персонафикация на протеста могат лесно да бъдат делегитимирани чрез фалшиви компромати, вкарани във вече готовата схема от кръгове, сороси и конспирации или просто притиснати до стената с добре познатите репресивни средства.

Последиците от непремерени действия, преговори, дискусии, срещи и прибързаност са основната причина протестът да е толкова внимателен, а извънпарламентарните партии, които имат разбирания и цели, близки до тези на протестиращите, да действат по безкрайно премерен и ненаатрапчив начин.

Кое обаче е доброто и полезното, което може да последва от продължаващите вече 2 месеца протести, извън оставката и новите избори, при условие, че отсега е ясно, че парламентът и статуквото ще се възпроизведат ако не дословно, то до голяма степен по същия начин на следващите избори?

1. Гражданите да яхнат партиите. Парламентът и партийната система са основния инструмент за управление, налагане на решения, промяна на закони, промяна на посока и политики, реформи и всичко останало, което включва управлението на една държава. Неправителствените организации, кръглите маси и срещите по интереси не са политически субекти и като такива могат да имат консултативна или корективна роля и да допълват държавата там, където тя не може или не успява да изпълнява своята роля.

За мен лично най-доброто, което може да се случи, е партийната система да бъде почти изцяло подменена от нови хора – тези, които са по площадите днес, а до вчера седяха в офиси, университетски зали или нещо трето. Партия за 16 години стана мръсна дума, неслучайно и отливът на млади и нетолкова млади, но нормални хора, позволи цялостната подмяна на системата – псевдо-ляво,

псевдо-дясно и куп фашизирани или бизнес партии, които в крайна сметка обслужват едни и същи интереси, които са частни, а не на всички граждани (да не забравяме, че един депутат представлява всички, а не само гласувалите за него).

Погнусата от политиката, пасивността и силната незаинтересованост точно в слоя, който има капацитет, образование и икономическа независимост, е една от причините да се стигне до политическо дъно, равно на това по времето на управлението на Беров и Виденов.

Сега отново има хора, които искат да участват в правенето на политики, вземането на решения и налагането на нови морални норми и върховенство на закона, такива, които виждат нуждата от икономически растеж, основан не на бързи заеми за еднократно социално подпомагане, а на цялостна стратегия, реформи и сериозна работа с десетилетна рамка. Най-важното е – има хора, свободни от зависимости, обременености и мисълта, че успехът и резултатите падат отгоре, а не след много упорит труд и учене.

Инструментът е един – партия, избори, парламент. Оттук насетне трябва да се преодолее естественото отвращение и да се създаде ново дясно, ново модерно ляво, независимо дали чрез нови субекти или масирано навлизане в съществуващите вече. Останалото е работа, отново. Неблагодарен, черен, денонощен труд, гарниран с критики, медийна помия и единствената награда – че си направил света една идея по-добър.

2. По време на протестите се формират лидери и неформални мрежи, трупя се опит и научаваме какво точно е да изпълняваш гражданските си задължения. Тези процеси имах възможността да наблюдавам отблизо в началото на 90-те, както и през 97-ма, вече като пълнолетен участник в протестите срещу виденовото правителство. Създаването на групи, мрежи и кръгове от хора, дискусиите, раждането на лидери, идеи, действия и дори конфликтите са най-древния социален процес, който впоследствие изкристализира за добро, или за лошо. И това ще се случва тепърва, независимо дали на някого му харесва или не, и дали статуквото се чувства заплашено до смърт, поради което ражда безумия като срещата на вътрешния министър и премиера с рецидивист, маскиран като „легитимен протестиращ“.

Съжалявам и че на доста хора не им харесва, че някой ще се превърне в лидер, в политик или обществена фигура, но така стоят нещата и е време да се научим да правим компромиси с егото си, личните си чувства и разбирането, че „щото всички сме равни, затова никой не трябва да управлява“ в името на една обща цел.

Знанието как да си гражданин също е нещо, което не се учи от учебник, а от опит. И колкото повече усещаш, че имаш властта да спреш вредните решения, да предотвратиш големи несправедливости и че не си сам в това, толкова повече тепърва ще излизаш, за да изпълняваш полагаемите ти се функции на гражданин. За капак вече си осъзнал, че фейсбук активизма и пасивността „защото от нас нищо не зависи“ не работят, а злото ще те застигне, колкото и да си заравяш главата в пясъка.

Всяко едно измамно очакване, внушение или опит да се вкарат протестиращите в роли от сегашната пиеса е само пречка пред постигането на непосредствените цели и разсейване на всяка една бъдеща сила, която би променила тъй удобния баланс в работещата система.

Снимка: Тереза Лукова

Теория на БЪЛГАРСКАТА КОНСПИРАЦИЯ

Елена Янева

Снимка: Виктория Георгиева

Изчетох всичко за протестите и контрапротестите и съвсем по нашенски си спретнах моя си теория защо се случва всичко и какво предстои. Ето я моята „конспиративна теория“ в три сцени и сравнителен анализ.

Сцена 1. Идеалната държава

Да разгледаме една хипотетична държава България, в която всички корумпирани политици по чудо са изричани (от Бог, Йехова, Големия европейски брат или друг), управляващите са честни и независими, и помислим как би изглеждало управлението тогава. Събират се експертите от кабинетите и комисиите (от честни по-честни), наети за тлъсти суми да съветват правителството, и казват: Вижте сега, заплатите в държавната администрация са ниски, да ги увеличим, за да няма корупция и да привлечем кадърни хора. Парламентът казва добре, гласува. Това, че 200 фирми не са си получили парите за изпълнени държавни поръчки, се изплъзва от вниманието, но държавната администрация получава прилични заплати, нищо че квалификацията на голяма част от нея не отговаря на длъжностите. Народът мълчи, съгласен е (да речем).

Експертите казват: тука сега, за да компенсираме разходите, нека да теглим X милиарда дълг. Парламентът казва добре. Нищо от тези пари не отива за разплащане на задълженията към фирмите, но все пак държавата вдига минималните заплати, социалните помощи, майчинските. Народът мълчи, значи е съгласен.

Експертите казват: за да има повече приходи в хазната, дайте да вдигнем данъците. Парламентът гласува, данъците се вдигат, макар че заплатите в страната едва качват прага на минималната заплата. Народът мълчи.

Експертите казват: банките трябва да са силни, да гласуваме при събирането на задълженията да имат същите права като държавата. Парламентът гласува, народът мълчи, значи е съгласен...

Въпросите, които можем да си зададем за тази хипоте-

тична държава, са: Колко от горните решения са правилни? Ако народът смята едно или друго решение/назначение/политика за грешни, как управляващите ще разберат това? Колко честен трябва да е един честен политик, за да не си и помисли дори, че може да бръкне в кацата с меда, след като народът винаги мълчи, значи е съгласен?

Тук правим лирично отклонение, литературен завои и стигахме до

Сцена 2. Възпитанието

Който е възпитавал деца, знае. Малките тепърва учат правилата, така че на всекиго се е случвало да дърпа непослушни уши. Когато обичното поколение сгази розите на съседката, тати отива да се извини, прибира се вкъщи, чете конско, обикновено започващо с „Аз нали ти казах“ и приключващо с „Марш в тъгла“. Малкият рита топка, чупи прозорец. Следва извинение, плащане на ремонта, шамар зад врата, „аз нали ти казах“, „марш наказан в тъгла“. Един път така, втори път, на N-ия път имаме резултат – социализиран млад човек, който е наясно с правилата обществото, спазва ги и съответно – просперира в рамките на приемливото поведение.

Големият проблем идва, когато на жена ви сестрата тръгне на почивка без детето си и ви тръсне подраствания плод на съвсем друго възпитание – тати го няма вкъщи, мама скача и козирува още щом малкият зине да реве и т.н. Сигурно сте виждали как изглежда превъзпитаването на такъв наглец. При първия сблъсък с контрола и изискванията се отрицва истински кошмар – рев, тропане с крака, инат до тавана. Някой път нищо не помага – изтърван е и толкоз, няма оправия.

Край на лиричното отклонение, следва приземяване в реалността.

Сцена 3. Тук и сега

Тук и сега няма идеална държава. Имаме една „изтървана“ власт, която живее в управленски произвол. Имаме си и 20-годишна традиция на мълчание на народа, възпитавана в продължение на още 45 години преди това. Добавяме и факта, че корупцията горе дотолкоз е задълбала в коловози, че управляващите дори не усещат, че са очеводно нагли.

От друга страна, имаме и хората, които не подкрепят протестите с един-единствен довод: „Защо да протестирам, като нищо няма да се промени?“

От трета страна имаме тези, които проявили ума/прозорливостта/куража да заявят гражданска позиция с желанието да променят нещо, макар че всеки протестиращ има различна представа за това.

Какви са изводите?

Моето лично мнение е, че единственият път за промяна в България е възпитаването на властта и възпитаването на народа. Както се видя от примера за идеалната

Продължава на стр. 5

#ДАНСwithme навсякъде

Йовко Ламбрев

Снимка: Жюстин Томс

Парламентарните буболечки, пълзящи по пода на разни автобуси, са във ваканция. Преуморили са се от стреса да умуват как ще се отчетат на кукловодите си и се опитват да спечелят по лесния начин още един месец време.

В същото време и ние ще понамалеем през август – и е нормално това да се случи. Жертвахме много лич-

но време. И продължаваме да пренебрегваме себе си и семействата си вече почти месец и половина. Нека никога не се чувства виновен, че ще избяга за кратко, за да презареди батериите си. Това обаче не пречи да носим и пускаме здравословната зараза на #ДАНСwithme навсякъде, където ходим – по всякакъв начин, – и най-вече позитивно, интелигентно и кротко.

Направете си тениски с някакъв надпис. Ако нямате идеи – на <http://fostavka.tumblr.com/> има колкото искате. Купете си знаме или някаква лента с триколяора ни и я завържете на плажната си чанга, раницата, с която се разхождате. Или пък шапка с козирка, на която да закачите значка на #ДАНСwithme. Оставете тези неща така, че да се виждат – дори когато пиете кафе в заведение край плажа.

Ако случайно някъде разпознаете депутата или министър – поръчайте му една студена вода, като му напишете ОСТАВКА на салфетката, например. Вярвам, ще измислите много по-хитри идеи :)

Говорете си с хората около себе си – много от роднините ни от провинцията не разбират и не се чувстват част от протеста, въвлечете ги. Говорете и с непознати, ако ви заговорят – като по-добре пропускайте агресивните – така или иначе от диалози с тях няма особена полза и смисъл. Нито за тях, нито за вас. Още по-малко за бъдещето на родината ни.

Вероятно не е лоша идея да си носите документ за самоличност навсякъде със себе си, за да не давате повод на провинциалните милиционери...

И снимайте – снимайте и споделяйте къде сте, къде разхождате българското знаме, какво ви се е случило. Нека #ДАНСwithme не спира никога!

Буболечките вече загубиха! Напръскали сме против паразити толкова мощно, че вече не знаят на кой свят се намират! Броим им секундите в нокдаун. :)

Теория на българската ...

От стр. 4

държава, няма начин народ, дето си трае, да има кадърни управляващи. Единственият път е чрез граждански контрол по единствения възможен в момента начин – протести и оставки.

Как ще ги възпитаваме?

Спомнете си сцена 2. Смятам, на всички е ясно, че когато свалим настоящата власт, на следващите избори ще сме изправени пред същите маски и ще трябва да си изберем от тях. Различното ще е, че при първата крива стъпка и новото правителство ще осъмне с протести. И ще свърши с оставка. И следващото след него. Докато в един момент маските не се научат, че ако искат да ядат, ще трябва да работят. Шамари зад врата, оставка и марш наказан в ъгъла толкова пъти, колкото е необходимо, за да схванат урока. Разбира се, ще има рев, инат, тръшкане и противопоставяне със всякакви средства, за

да се запази статуквото на досегашното положение.

Другото важно нещо са групите избиратели.

– Баба Паца и компания. Тук управляващите не виждат разлика, но аз виждам. Хората над 70 са общо взето аполитични – „мойто е свършило, младите да решават“. След това е типичната баба Паца – откърмена с комунизма. На трето място идва „Какво ще кажат хората“. Наблюдавам (социалния кръг на майка ми в малък град) как там всички се знаят и отделният човек трудно ще излезе да изкаже мнение от първо лице – няма я анонимната защита на тълпата. Което не променя факта, че на тях ситуацията не им харесва.

– Втората група са децата на баба Паца и компания, които не са живели в комунизма, но все пак са израсли с максимата „Нищо не зависи

от мен и да протестирам, нищо няма да се промени“.

– Групата протестиращи, които изказват гражданска позиция и търсят промяна.

Според мен в настоящата ситуация ключова роля имат втората и третата група. Протестиращите ще поемат цялата тежест и отговорност да възпитават една „изтървана“ власт и едновременно с личен пример да възпитават отрасналите с „Нищо не зависи от мен и да протестирам, нищо няма да се промени“. Ако успеем да постигнем оставката на Орешарски без някоя партия да ни „яхне“, изповядващите „нищо не зависи от мен“ могат да се променят. Да видят, че протестът има резултат, че нещо може да се случи. Протест и оставка един път, протест и оставка втори път... все в един момент всеки ще стигне до извода, че с протест може да се постигне нещо.#

За контрапротеста, Шамара и Петното

Калин Янакиев

Снимка: Елина Нинова

Ще започна с цитат, за който предварително моля читателите да бъде извинен, защото той е от жанра на надписите, които могат да се прочетат по стените на обществените тоалетни. Ето го:

*Един ден се напих,
после се сбих
и главата на един
скапаняк аз разбих.
Стана въргала тогава в
квартала и няма алабала алабала алабала.*

*Вървя и повръщам, понякога даже припадам,
но ставам, изтупвам се и започвам да бягам!*

*На четири крака лазя, някъв ме разпитва на английски.
Не разбирам к'во ми говориш, брато,
с пазони чекиджийски. Излъгах, че съм половин кореец, на половина мексиканец,
заклех се в името на Ангола, че баба ми е албанец.*

Авторът на тези редове преди десетина дни бе приет в качеството му на „лице“ (ако употребената дума може да е точна) на т. нар. „контрапротест“ от премиер-министъра на републиката Пламен Орешарски. Лице, сиреч, на онази, както ни казват „част от нацията“, която в резултат на упоритостта и политическата незрялост на протестиращите срещу настоящото управление има опасност да бъде пагубно разделена. Както и да е – очевидно обаче тази „част от нацията“ отчайващо страда от отсъствие на свои „лица“, след като се принуди да изпрати на „Дондуков 2“ субекта-автор на подобна гнусота, който носи

„артистичния“ псевдоним Мишо „Шамара“. За този „Шамар“, признавам, нямах честта да съм чувал до момента, когато започна всекидневно да посещава беловласата групичка на „протестиращите в подкрепа на правителството“ (израз, който сам по себе си е nonsens) и да дава разни изявления, за които централните вестници всекидневно и най-добросъвестно ни информираха: „Ще си дам живота за Пламен Орешарски, заяви Мишо Шамара“, „Ще направя това и това, подчерта Мишо Шамара“ и т. н.

Сега ще кажа, че онези, на които въпросният „Шамар“ представлява „лицето“ и които, както ще разкажа след малко, видях през изтеклата седмица да бъдат стоварвани с автобуси от различни села и паланки пред Парламента, за да подкрепят любимото си правителство, най-вероятно биха зашлевили с по един съвсем реален шамар своите внуци, ако ги чуят да „рапират“ горните „стихчета“.

Другото „лице“, което през изминалите дни олицетвори общността на искащите „на правителството да се даде шанс да работи“ – при всичките ми старания да го цитирам също – не се оказа автор на нищо фиксирано върху хартия или платно (за стена на обществена тоалетна не гарантирам). За сметка на това пък той се оказа с още по-красноречиво прозвище. Нарича се Бисер Миланов – Петното. Напразно се опитвах да разбера с какво се занимава г-н Петното, та да се удостои да стане „лице“ на „контрапротестиращата“ част от нацията. Хайде, за „Шамара“ разбрах, че е звезда във „високия“ жанр на рапа. Но Петното? След подробно разпитване и търсене в мрежата узнах единствено, че е рецидивист, с няколко излежани ефективни присъди за кражби, хулиганство и т. н. С две думи разбрах, че г-н Петното е само престъпник. „Само“ – защото такъв, оказва се, е и Шамара, който освен че е автор на шедьоври от рода на горечитираните, също е лежал в затвора.

И тъй, в дните на разправию около президентското вето, в противовес на „разделителя“ Плевнелиев, „обединителя“ Пламен Орешарски и Цветлин Йовчев (вътрешен министър) приеха не къде да е, а зад портите на Министерския съвет на републиката двама рецидивисти. Приеха ги като „лица“ на „дискриминираната от медиите част от нацията“. Приеха ги като „лицата“ на подкрепата на своето управление.

Дали си дадох сметка какъв абсурд сътворяват? Защото за мен това „посещение на високо равнище“ е скандал, дори по-голям от злополучното назначение на Делян Пеевски. Представете си, само си представете: г-н вътрешният министър и експертният макроикономист седят около една маса с криминалните „Шамара“ и „Петното“ и слушат предложенията на последния (на

просто рецидивиста) да сформира групи, които да идентифицират главните агенти на Сорос в София, финансиращи протестиращите, след което да ги предадат на органите на МВР. Явно модата на „гражданските арести“ в България се разраства! Г-н Петното обещава на г-н Йовчев да внесе до дни информация за „организаторите на протестите“, за да бъдат обезвредени. Г-н Йовчев не възразява г-н Петното да направи това. Г-н премиерът също. След три дни централните вестници добросъвестно и сякаш това е в реда на нещата ни информират, че обещаната информация на Петното все още не е постъпила и МВР не работи по нея.

И тъй, след още няколко дена (в петък, 16-ти август) организациите на БСП и ДПС в страната докараха в София няколко десетки автобуси от различни краища на страната, за да покажат най-сетне своята „част“ от опасно разделящата се нация. Видях тези хора и, честно казано, ми стана жал за тях. Те наистина нямаха лица. Лутата се объркано и нелепо из Ларгото, плахо се вглеждаха в стотиците полицаи (които всъщност пазеха тях), търсеха с очи „отговорниците“ си, за да им кажат накъде да отидат, някои се объркваха и по крайно комичен начин се озоваваха пред сградата на Народното събрание, където бяха протестиращите срещу правителството. След кратко смайване, докато осъзнаят, че това не са „нашите“, поемаха назад, съпровождани от ироничните „овации“ на столичани. Не викаха, не се заяждаха, бяха просто объркани, сгорещени, апатични. И все пак, при всичката си безпросветност, поне по-възрастните от тях изглеждаха по патриархалному благочинни. Затова ми се поиска да спра някой от тях и да му цитирам откъса, с който започна този текст. Да го попитам след това към коя „част от нацията“ според него принадлежи авторът на тази глупост. И дали знае, че е лежал в затвора. Най-вече обаче дали знае, че е „лицето“ (пак казвам, ако тази дума е на място) на неговия „контрапротест“, че този, този именно субект, го е представлявал пред любимия премиер. Че този, дето „повръща, понякога и припада, но става, изтупва се и започва да бяга“, е бил в залата с кристалните полилеи на „Дондуков 2“.

Помислих си обаче и още нещо. Помислих си, че наскоро прочетох поредния опус на одного от онези, които за себе си наричам „дежурните медийни мъдрецци“ (дали бе Кольо Колев или Кънчо Стойчев – тези двама автори някак се сливат в съзнанието ми). В него протестът на столичните граждани бе сравнен с твърде бързо израснало дете-акселерат, което усещало здравината на мускулите си, но не си давало сметка за менталната и социалната си незрялост. Симпатично, т. е. младо същество (наречено „гражданското ни

Продължава на стр. 8

Страхът е лош съветник

Мартин Райчинов

Снимка: Жюстин Томс

Страхът е лош съветник. На теория знаем това от малки. На практика обаче и най-опитните не издържат и често се подават на изкушението да се плъзнат по лесни плоскости. Там обаче и подхлъзването е по-лесно.

Мобилизацията на криминално проявени личности като Шамара и Петното се оказа по-голям автогол, отколкото дори самите управляващи можеха да си признаят. Първият беше бързо изтеглен от публичното пространство, а само от отговора му на горната статия на Калин Янакиев можем да съдим за неговите способности да измисли смислена алтернатива на когото и да е. Който иска, може да намери неговата „реплика“, ние няма да му дадем право на отговор тук, защото той употребява твърде малко нормални и невулгарни думи. Втората личност пък се изправи пред реалната опасност да се превърне в обект на МВР и прокуратурата със законите си за гражданска саморазправа, а не в тяхна помощ. Навярно скоро и той ще трябва да бъде покрит за известно време.

Стратезите вляво трябваше бързо да излязат със смислена алтернатива. Защото българските граждани се осъзнаха и не са склонни да проявяват търпимост към управлението на продажнатата покварена тройна коалиция. Те заложиха на доказалата се през Прехода „работеща“ система и за пореден път решиха, че политическата ни памет е къса. Светкавично бяха мобилизирани „нови“ гласове.

След дълго мълчание се чу гласът на Царя. Или на гражданина Симеон, който не толкова далеч във времето изигра ролята си на идеолог и марионетка на една псевдолява коалиция, която съсила дясното пространство. Този път обаче, поучил се от грешките си, той отказа да застане пред камера. Дали защото нито вярва в думите си, нито може да ги защити убедително? Или защото не само, че не вярва в тях, но не ги е измислил сам? Във всеки случай той не се поколеба да покаже монархична дис-

танцираност и написа обръщение към протестиращите. Без имена, без факти, без обосновка. Изобличил с царски плам хората на улицата: те не представлявали „гласувалите“, случващото се не било „значимо“ и „реално“ на фона на настроените в страната. Размаха наставнически пръст, недоумявайки как може да се водят деца на протести, които се учат на противопоставяне и разделение. Въобще: „ребята, давайте жить дружно“, както казваше котаракът Леополд, защото сме били правили лошо впечатление пред международната общественост.

Гражданинът Симеон без съмнение стои твърде високо и твърде далеч от останалите граждани. Някъде там, където като далечно ехо плахотат единствено тъпаните, вузузелите и виковете „Оставка“. Ние можем само да се радваме, че звуците на нашето недоволство достигат и до царя. Но в също така държим да напомним на гражданина Симеон, че ние изпълняваме законите си права и задължения. Ние сме в пълното си право да бъдем коректив на властта. И в същото си право искаме да запитаме задочно гражданина Симеон защо не се обърне и не смърми (с помощта на най-добрите испано-български преводачи) скандалите и неприемливи практики на настоящето правителство. Защо не споменава нищо за казуса „Леевски“, за неяснотата и лъжите на премиера около неговото назначение, за признанието на Станишев, че зад правителството стоят кръгове, които водят определена политика, за назначенията на Емил Иванов и Бейхан Дуран, за гласувания заем от един милиард лева, почти половината от който е с неясно предназначение, за масовата подмяна на характера на протеста, за налаганото умишлено разделение на едни и други, на правилни и неправилни. Вижда ли той и чува ли въобще нещо от случващото се в българската политика и не чувства ли и капчица от срама, който всички ние берем, защото до властта са се домогнали три несъвместими по никакъв логичен начин партии. И как си представя той днес ние да плеснем с ръце и да се прегърнем, като разделиението вече над 80 дни е само едно – народ срещу мафия. Къде вижда той допирните точки? Какво общо има светлината с тъмнината?!

Съзнавайки малкия ефект от подобно безлично обръщение и най-сетне откривайки фактора „интернет“, миналата седмица управляващите кръгове изкараха най-новото си оръжие – гражданското обединение „София без блокади“, което се обявява против протестите и пречките на придвижване в центъра на София. И което още със самото си създаване показва ярко непознаване на българското законодателство или по-скоро добро познаване на материята на манипулацията от периода след 1944 г. Сред техните искания влизат забраната на протести и шествия по булеварди и улици, изнасянето им единствено в парковете, забрана на всякакви блокади, забрана на „шумни звукосъздаващи средства“, задължения към организато-

рите на протестите да инсталират химически тоалетни и други. За цял в исканията си са сложили и контрапротеста. Да изглеждат странични и неочетвени наблюдатели. Наричайки свободния народ, който жертва над 80 дни от живота си в последна схватка за свобода, „надничарите от жълтите павета“...

Как обаче тези хора дефинират „организаторите“ на спонтанния изблик на енергия от страна на народа срещу мафиотските структури на властта, не става ясно. Как характеризират загражденията и военното положение, създадено от МВР в центъра на София и невъзможността за свободно придвижване из столицата, също не става ясно. Как „правото на спокоен живот на 2 милиона столичани“ е по-важно от липсата на каквото и да е живот в страната на повечето от тях, тъй като мнозина вече си събират багажа да си заминават завинаги оттука, отчаяни от безизходицата, също не става ясно.

В нескопосана имитация на модела на „Протестна мрежа“ движението се обърна към хората с говорители, които тепърва ще чуваме и виждаме. И това се оказа банановата кора. Нали помните – страхът е лош съветник. Ето и тези лица. Нека знаем кои са и откъде идват. И сами да решаваме дали да им вярваме:

– Владимир Танев – агент „Спасов“, VI управление на ДС, 1 отдел, 5 отделение. Бивш програмен директор в радио „Дарик“ на Радосвет Радев, агент на ДС;

– Ани Алашка – ПР на БСК и лично на Божидар Данев, наскоро разсекретен като дългогодишен агент на Държавна сигурност;

– Любка Качакова – ха, отново сянката на „царя“, близка до бившите министри на НДСВ Милен Велчев и Николай Василев. Велчев е представител в България на „банката на Путин“ ВТБ, която е основен партньор на КТБ на Цветан Василев (Делян Пеевски). Николай Василев е дългогодишен ментор на Мария Дивизиева – шефката на кабинета на Орешарски;

– Веселина Томова – административен редактор в Afera.bg, медия, купена от ТИМ. Публичните документи на сайта са видни за всички, които искат да си правят изводи. Повече за групировката на ТИМ – очаквайте в следващия брой на вестника;

– Елена Маразова – дъщеря на проф. Иван Маразов – кандидат на БСП за президент през 1996 г. Маразов е личен консултант за иманярската колекцията на Васил Божков – Черепя и заедно с Божидар Димитров има заслуги за нейната легализация;

– Богомил Бонев – бивш вътрешен министър при Костов, освободен след доклад за корупция и нерегламентирани връзки с подземния свят в кабинета на ОДС. В момента е служител на червения олигарх Георги Гергов, областен и градски лидер на БСП в Пловдив;

– Нора Стоичкова – свързвана с „Риск Инженеринг“ – един от лидерите на „енерийната мафия“ и най-активен лобист за АЕЦ „Белене“;

– Александър Симов – журналист от в. Дума, яростен противник на протестиращите и автор на множество публикации за платени агенти сред протеста;

– Любомир Кольовски – бивш журналист, отговорен секретар на разпуснатата през 1999 г. фантомна Политическа партия „Гражданска инициатива“, която типично дублира името на Движение „Гражданска инициатива“ на автентичния дисидент Собаджиев.

(Източник: www.bivol.bg, данните са използвани с разрешение)

Без коментар. 4 септември. Оставка. #

За контрапротеста, Шамара ...

От стр. 6

общество“), но все още твърде, твърде неумно – инфантил някакъв...

Не можех, пред лицето на това високомерно портретиране, да не направя сравнението на видяната от мен жалка картина на стоварената с автобуси от страната, лутаща се като изгубена тълпа, олицетворена (потретям, ако думите, производни от „лице“ тук изобщо са подходящи) от „Шамара“ и „Петното“, и хората от столичния протест. Да, близо 70% от протестиращите срещу правителството са млади, много млади. Но знае ли г-н дежурният медиен мъдрец, че немало от тях са наши студенти, при това едни от най-блестящите? Знае ли сетне проф. Петър-Емил Митев (общият учител на всичките тези дежурни медийни мъдречи), който също като г-н Петното твърди, че те имали организатори зад кулисите („бели ангели“) и че не можели да не са, все пак, платени, че сред тях са поне петдесетина негови колеги със същата академична титла, които отдавна, отдавна не са в ресора на интереси на г-н Джордж Сорос? Знаят ли най-накрая всички, които не спират да твърдят, че софийските протестиращи нямат и не могат да излъчат „лидери“, че сред тях всъщност са естествените лидери на тази нация? Че ако „нацията е разделена“ и от едната страна са хората, чиито имена ще изредя след малко, а от другата – Мишо Шамара и Бисер – Петното, то нацията наистина е разделена, но е разделена на нормалните в нея и негодниците в нея?

И понеже от шестдесет и пет дни всеки ден съм на протеста в София (г-н Петното може, ако желае, да ме включи в „справката“ си към МВР), ще изредя тук (абсолютно наслуки) двадесетина имена на люде, които няма как да ми се разсърдят, че ги споменавам, защото са на площада напълно открито. Да, г-н Колев (или Стойчев), в обществото на „детето-акселерат“, което уж немало зрялост и не било способно да излъчи лидери, са: проф. Христо Тодоров – философ и зам. ректор на НБУ, проф. Цочо Бояджиев (философ и Хумболтов лауреат), проф. Георги Близнашки – юрист-конституционалист и бивш депутат от БСП, проф. Александър Кьосев – културолог, проф. Божидар Кунчев – литературовед, доц. Георги Арнаудов – композитор, Юлиана Николова – юрист и бивш кандидат за вицепрезидент, Красен Станчев – икономист и философ, Александър Кашъмов – юрист, арх. Христо Генчев, д-р Светлозар Василев – психиатър, Христо Бойчев – драматург, Емилия Дворянова – писател, Теодора Димова – писател, Георги Тенев – писател и драматург, Панайот Денев – журналист, Иво Инджев – журналист, Иван Добчев – режисьор, Христо Мутафчиев – актьор и председател на САБ, Славчо Пеев – актьор, Светлана Янчева – актриса, Силвия Лулчева – актриса, Кирил Маричков – музикант...

От другата страна са хората от автобусите и техните „лица“: Мишо Шамара и Бисер – Петното.

Приятно събеседване с последните двама, г-н министър-председател.#

Странджа не е манджа

Михаела Лазарова

Снимка: Владо Руменов

В началото на месец август бяхме свидетели на поредното безумно назначение на „експертния“ кабинет Орешарски. За шеф на Държавно горско стопанство Царево бе назначен Петко Арнаудов – бивш кмет на Царево, запомнен с опита си да унищожи Национален парк Странджа през 2007 година, за да узакони вилното селище „Златна перла“, построено в границите на парка. Реакцията на гражданите не закъсна – организира се протест пред сградата на Общината в града. Хората зарязаха излежаването на плажа и се стекоха там, за да заявят, че „Странджа не е манджа“ и за да поискат ОСТАВКА – и на новоназначения директор, и на правителството. Протестът на местните хора, загрижени за природата на Царево, бе подкрепен от почиващи в района българи от цялата страна, в т. ч. столичани. Това за пореден път доказа, че опитите на управляващите да ни делят на софийци и провинция, са обречени на провал.

От Министерство на земеделието заявиха, че ще преразгледат това решение. Излязоха с обяснение, че Петко Арнаудов отговаря на всички изисквания за заемане на поста. Това доведе до нов протест пред Общината в Царево, където хората се събраха за пореден път да изразят неодобрението си към случващото се, към продължаващите, меко казано, скандални назначения. Провокации не липсваха – протестиращите бяха посрещнати от привърженици на бившия кмет – пореден грозен опит за разделяне на българските граждани. Едните крещяха „ОСТАВКА“, другите им отвърщаха с „Нудисти“ и „Наркомани“.

Борбата за ценности и морал, борбата срещу самозабравилите се властимащи, борбата да се издърпат от ръцете им малкото незастроени кътчета в България се противопостави на обвинения в платен протест от хора, отново заведени някъде да подкрепят... неясно кого, неясно какво и неясно защо.#

#ДАНСwithme с хоро и молебен в Сан Франциско

Евгени Веселинов, www.bulgarica.com

Над 100 българи се събраха на 25 август, неделя, в Манастира „Холи Крос“ (Светият Кръст) в Сан Франциско, където с голямо българско хоро и молебен за българския народ, изразиха вярата, че българите могат да бъдат обединени в настоящата обществена ситуация в страната и за пореден път подкрепиха протестите в своята родина.

Три са вече населените места на Западния бряг в САЩ, където български граждани протестират срещу начина на държавно управление и искат оставка на българското правителство. Безспорни „шампиони“ са сънародниците ни в Сан Франциско, които 10 седмици се събират, за да изразят недоволството си от ситуацията в България. Следват ги българите в други два американски град-символи Лос Анджелис и Сиатъл, които подкрепиха продължаващите протести по цял свят за ОСТАВКА на престъпната тройна коалиция и международната инициатива „ДАНС with me“.

Викарийният Епископ Даниил в БПЦ „Св. Георги“ в Лос Анджелис в началото на август тази година отказа да прави молебен за всички българи, както това направи на големият християнски празник Преображение Господне Патриарх Неофит в България. Духовникът е изпратен в „Града на Ангелите“ от своят пряк началник Н. В. Пр. Йосиф – Митрополит на Америка, Канада и Австралия Американски, Канадски и Австралийски Митрополит и се смята за единствения каноничен представител на БПЦ.

Повечето от присъстващите на най-многобройното събиране #ДАНСwithme в Сан Франциско са семейства от района на Сан Франциско, но пристигат и българи от по-далечните Санта Круз, Денвил, Ел Дорадо и Съни Вaley. От столицата на Калифорния – Сакраменто се присъединява и адвокат Огнян Гаврилов, който е основният „винов-

Снимка: #ДАНСwithmeGlobal

ник“ Калифорния да обяви тази година 24 май за ден на Славянското наследство. Събитието е уважено и от много американци.

„Наистина се гордея, че се получи това българско събиране, за което си мечтаехме отдавна. А именно абсолютно изчистено, без никакви търговски помисли. Традиции, облекло, музика, религия, преживяли векове и надживяли всичките неволи на нашия народ. Манастирът „Холи Крос“ бе най-подходящото място в района за това прекрасно събитие,“ коментира Петър Копралев, един от основните организатори на събитието.

Припомняме, че Сан Франциско бе първото място на Западния бряг в САЩ, където български емигранти изразиха недоволството си към настоящото правителство в България и подкрепиха протестите ДАНСwithme по целия свят.#

„Съединението прави силата“ ...

От стр. 2

част от населението да се бунтува? Трябва ли непременно да игнорираш едните, за да угодиш на другите? Кое е по-важно за един държавник: да се окаже прав (което се разбира да се окаже „отгоре“ в словесната битка) или да осигури мир за народа?

Държавникът като обединител

При това положение какъв трябва да е българският политик? Истинският държавник е обединител и омиротворител; човек, който гради мостове, а не който фабрикува различия и оттам се стреми към надмощие. Силната държава е държава, в която са защитени възможностите за сътрудничество и свободно съвместно съзидание между различни индивиди и групи – именно това прави една нация силна и просперираща. Подобна нагласа обаче по определение е чужда на червената идеология, която обяснява развитието не със сътрудничеството, а с борбата на противоположностите – при това „класова борба“. Тя е носител на една априори конфликтна идеология, която се стреми към установяване на надмощие на една група над друга, а не към търсене на разбирателство – затова винаги е била съпътствана от нещастие и разруха, затова принципно не

разбира и не споделя демократичните ценности.

Държавникът е човек, който служи за обединението на нацията. Как? Като изтъква аргументи и съответно притежава мислене, което обединява хората, което намира общата база, на която да стъпят като човешки същества, а не като привърженици на една или друга идеология, говорещи един или друг език, имащи един или друг цвят на кожата. Неговата роля не е да определя коя група е права и коя – не, а да осигури на всички групи равнопоставено право на живот в собствената им страна, като ги остави да решават свободно за себе си и да се самоопределят. Величието му се изразява в способността му да намира гъвкави решения така, че да благоприятства мирното съвместно съществуване на хора и групи с различни разбирания и интереси. И ако самото му присъствие се окаже този фактор, който всява разделение и раздор, той веднага би се отдръпнал. От една страна, защото упоритото му „управляване“ е обида за интелекта на електората, който според този държавник явно не би бил способен да намери решение на казусите си, без неотразимата му роля. И второ, по думите на Ейбрахам Линкълн, „Никой не е достатъчно добър, че да управлява друг човек без неговото съгласие“.

Протестът в първо лице: ГЕОРГИ ИЛИЕВ ИЛИ ЖОРО КАФЕТО

Протестирам, защото вярвам. Това е морална битка за спасение на Българщината.

Снимка: Иво Орешков

#: Какво са за теб протестите?

Г: Ще използвам клише – „начин на живот“. Вече 2 месеца и половина не правя нищо друго – оборотът на рекламната ми агенция падна 11 пъти, децата ми ме виждат по-често на екрана, отколкото на живо. Жена ми, с която сме заедно от 1994 г., е героиня, но не знам още колко ще ме търпи... Протестирам, защото вярвам, че можем да си „оправим кочинката“ и че трябва да го направим сами – без да чакаме помощ отвън. За мен това е морална битка за спасението на Българщината. Всеки от нас прави, каквото смята за редно и за каквото му стигат силите. Води ни съвестта и желанието отново да сме общност, а не „електрат“ или „материал“. У някои тези качества са приспани и ние, протестиращите, търсим начин да ги събудим. Този вестник е един от будителите, за което благодаря!

#: Искаш пряка демокрация – готови ли сме за това и реално какъв е шансът да се случи?

Г: Пряката демокрация, колкото и утопично да звучи, вече съществува на различни места по света в различна форма – и като обществен договор, и като форма на организация. Тя обаче предполага високо ниво на информираност и желание за участие в обществените процеси. Все още сме далеч от това в България. За мен нещата могат да се случат и вече се случват като серия от неспиращи процеси:

1. Вече има активно гражданско общество, което се разраства.
2. Създава се среда, в която активните да общуват и да си помагат – Протестна Мрежа.
3. Засилва се гражданският натиск върху политиците – вече сме реален коректив.
4. Политиците почват да осъзнават горните три процеса и да се опитват да се съобразяват с тях.
5. Предстои хората да осъзнаят (трябват просветителство и образование), че реално професионални политици не са им нужни – преотстъпването на права и задължения ще отмира с повишаване на информираността и възможност-

та за реакция в кратък срок – #ДАНСwithme го доказва.

6. Ще се създават все повече среди за комуникация и вземане на решения, което ще доведе до създаване на „електронен парламент“ от милиони активни граждани, който да ги обедини – това ще е краят на представителната демокрация.

7. Последният процес ще е най-труден – ще трябва представителите на старата система сами да я разрушат в полза на обществото и да върнат властта в ръцете на Суверена. Не знам колко време ще отнеме това – 5, 10, 20 години, но съм сигурен, че ще се случи в рамките на житейската ни перспектива.

#: Как ти хрумна идеята за кафето пред Парламента и къде дарявате събраните средства?

Г: Идеята не е моя, а на приятеля ми Валентин, с когото го правим. Той има заведение и е стар клиент на агенцията. След началото на инициативата „Кафе пред парламента“ и огромното медийно изкривяване на реалния брой протестиращи му хрумва, че ако правим кафе и събираме чашките, ще можем ги преброим. Срегнахме се, предложи ми да се включа и първото кафе беше за наша сметка. Сложихме касичка за „висящо кафе“, за да видим дали хората ще откликнат. Ефектът беше поразителен – след първите 3 дни имахме 150 лв. над необходимото и ги дарихме на храма „Свети Георги“ в кв. Дървеница, където има кухня за нуждаещи се. След публикуването на разписката в социалната мрежа даренията се увеличиха – на два пъти сме намирали банкнота от 100 лв. в нея. Досега сме дарили общо 3000 лв. Хубавото е, че медиите спряха да лъжат относно бройката протестиращи сутрин и ми се ще да вярвам, че замисълът ни е проработил. От събраните чашки правим фигури и вече имаме заявка някои от тях да влязат в музея на София.

#: Докога ще продължат протестите?

Г: Далеч съм от мисълта, че с ОСТАВКАТА на това правителство и разпускането на този парламент нещата ще се оправят. За най-голямо съжаление, поводи да се протестира ще има винаги, но се радвам, че вече има активно гражданско общество, което ще бъде коректив на всяко следващо управление. Вярвам, че Протестът ще продължи още дълги години, докато не открием, покажем и отстраним и последното пипало на мафиотски или анти-български интереси, впило се в България.

Какво ще кажеш на хората, които подкрепят протеста, но не са на площада?

Има лесен начин да изразят съпричастността си – инициативата да сложат български знамена на прозорците или балконите си. Така управляващите ще разберат всъщност колко сме наистина и няма да могат да ги упрекнат в нищо. Но имам и една молба – на 4-ти септември да дойдат в София на площад Народно Събрание – да се съберем и свалим най-безпардонното правителство в историята на България. Правителство, чийто председател си позволи да лъже от най-високата трибуна – в пленарна зала, заявявайки, че не помни кой е предложил Пеевски, а и стенограмата от въпросното заседание на министерски съвет, когато това решение е взето, мистериозно изчезна, макар публикуването ѝ да е задължително по закон. Лъжци и закононарушители не трябва да управляват България!

ОСТАВКА! ИЗБОРИ ВЕДНАГА!

Какво да правя, ако полицията ме спре за проверка или задържи

Група на юристите към Протестна мрежа

Моите права при спиране или задържане от страна на полицията по време на протест пред Народното събрание

В отговор на запитване на offnews.bg МВР официално призна, че няма правно основание служители на ведомството да не се легитимират, когато това им бъде поискано от граждани. От ведомството обаче така и не отговарят какви са санкциите за полицаи, които отказва това или е без задължителните отличителни знаци. В тази връзка помолихме Групата на юристите към Протестна мрежа да напише няколко основни правила, които трябва да знаем, особено при предстоящите блокади на 4 септември.

В кои случаи мога да бъда спряна на улицата от полицаи за проверка?

- При нарушаване обществения ред;
- Ако създавам явна опасност за здравето и живота на себе си или на околните;
- Ако съзнателно преча на органите на реда да си вършат работата;
- Ако има подозрения, че се готвя или вече съм извършил престъпление;
- Ако съм непридружен малолетен (под 14 год.) и съм избягал от вкъщи;
- Ако има предположение, че аз съм лице, което е обявено за издирване.

В кои случаи полицията има право да задържи лице?

- Лице, за което има данни, че е извършило престъпление;
- Лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба;
- Лице, което показва тежки психични отклонения и с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност;
- Малолетен нарушител (под 14 год.), който е напуснал своя дом, настойник, попечител или специализирана институция, където е бил настанен;
- При невъзможност да се установи самоличността на лицето/при липса на документ за самоличност;
- Лице, което се е отклонило от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или от местата, където е било задържано като обвиняем в изпълнение на разпореждане на полицейски орган или на орган на съдебната власт;
- Лице, обявено за международно издирване по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на европейската заповед за арест.

Ако не нося документ за самоличност, как да постъпя?

- Ако не нося документ за самоличност, полицията има право да ме задържи до установяване на самоличността ми за срок, не по-дълъг от 24 часа.
- Ако до мен има граждани с установена самоличност, които ме познават и могат да удостоверят самоличността ми, органите нямат право да ме задържат за идентификация. (чл. 61, ал. 2 от Закона за МВР)

Ако все пак бъда задържан, какви са моите права?

- Имам право на телесна неприкосновеност. Не може да се оказва физическа сила или нараняване или омаломощаване, освен ако не оказвате съпротива.

- Мога да избегна използването на помощни средства от органите на МВР по време на моето задържане, като окажа съдействие на полицията и се подчинявам на нарежданията, които ми дават.
- Имам право да знам защо и за какво ме проверяват.
- Имам право да знам кой ме проверява. Полицаят е длъжен да се представи, като ясно изговори името си, чина си и в коя структура на МВР работи. Имам право да поискам да се легитимира, като видя значката му, да запиша името и номера на нея. (чл. 175, ал. 1 от ЗМВР). Това действа отрезвяващо на проверяващия, на когото, ако превиши правата си, може да се търси отговорност. Ако сте сам обаче, практиката показва, че може да действа и провокиращо. В този случай бъдете внимателни и учтиви.
- Имам право да запазя личното си достойнство. **Органите на полицията НЕ могат да ме обиждат или унижават при никакви обстоятелства.**

Какви са моите права при задържане и отвеждане в специално помещение на МВР?

- Имам право да се свържа с адвокат или да поискам да ми бъде назначен служебен.
- Имам право да разбера за какво съм задържан.
- Имам право да не давам показания и да не отговарям на въпроси, с чийто отговор съм уязвим.
- Имам право да се запозная с писмената заповед за моето задържане.
- Имам право близките ми и семейството ми да бъдат уведомени.
- Имам право да ми се разяснят всички тези права, написани по-горе, в противен случай действията на МВР са незаконни.
- Имам право при освобождаването си да получа вещите си, намерени у мен при първоначалния обиск при задържането. При изземване задължително се изготвя протокол.
- Имам право обискът да бъде извършван от лице от същия пол.
- Имам право по време на обиска да не бъда унижаван.
- Имам право да се запозная и подпиша (или откажа да подпиша) протокола за извършен обиск.

Колко време мога да бъда задържан?

Не мога да бъда задържан за повече от 24 часа, освен ако има данни за извършено тежко престъпление. Тогава с постановление на прокурор мога да бъда задържан за срок от 72 часа с цел внасяне на искане в съда за постоянно задържане. При всички останали случаи всяко задържане за повече от 24 часа е незаконно и след освобождаването ми мога да потърся отговорност затова.

ВАЖНО!!! При задържане може да бъде ограничено единствено и само правото на свободно придвижване и никое друго право. Всички останали права следва да бъдат спазвани и защитавани, а задържаният следва да се третира като всеки друг незадържан гражданин на Република България.

Закон за МВР, чл. 175 (1) При осъществяване на правомощията си държавните служители в МВР удостоверят качеството си със служебна карта или с личен знак. Видът на служебната карта и на личния знак се определя от министъра на вътрешните работи.

Подходящи книги по време на протест

МИЛАН КУНДЕРА „Шегата“

Невинен и целебен смях, или гарантиращ оцеляването цинизъм – една шегата може да бъде и двете. Книгата за абсурдното анти-общество на тоталитарния социализъм, за унищожителната логика на живота в полицейска държава, и за жалките механизми, които отлагат, но не отменят равнометката. За съществуването в условията на личностна и социална разруха и комуникативна двусмисленост, за опитите да укриеш истинската си същност когато наблюдаващата те власт я знае по-добре от теб. За избора между съхраняването и оцеляването; избор между спасителните спомени от детството и родното място, спомени за истински жестове, истински любови, истински приятели – и несъстоятелните хитрости на оцеляването, които накрая отвеждат до онзи необратим и гибелен момент, след който човек продължава да съществува физически, но вече няма съдба.

ДЖЕРЪМ СЕЛИНДЖЪР „Спасителят в ръжта“

Безспорно, едно от най-досадните неща на този свят е копираното, маниерно бунтарство. Неистовата бор-

ба уж срещу конформизма в крайна сметка става сама по себе си стереотип и фактор на уеднаквяване. И ако бунтарството е поне на пръв поглед лесният и достъпен лек срещу инертността и разрухата на конформизма, лекът срещу клишираната поза на бунтарството е далеч по-труден за откриване и усвояване. „Спасителят в ръжта“ не е нито рецепта за разбиване на досадни обществени стереотипи, нито маниерна заявка за различност. Тя е разказ в първо лице на различния по рождение. Разказ за опита да се излезе от капана на рутинното, за променения поглед върху нещата, за опитите да се разпознае и опази съкровено. Заедно с „Хъкълбери Фин“ на Марк Твен и „Стръкове трева“ на Уолт Уитман, за добро или за лошо, една от най-американските книги изобщо.

КЕН КИСИ „Песента на моряка“

Една книга, която прочетох със смесица от недоумение, леко разочарование, но и здравословен импулс към отсяване и вникване в една футуристична символика, голяма част от която времето вече опроверга. До голяма степен последният роман на Киси съдържа типичната параноя, насадена

от стихийното разрастване на технократското, корпоративно общество. И все пак, тя успява да съчетае както невероятно свежи, така и остроумно и гротескно пречупени късове живот, в който един до друг битуват светът на автентичните, сраснати със земята коренни жители, и корпоративните пришълци. Излишък от технологии, безсмислени проекти, и ежедневна резистентност на манипулираната комуникация както със себе си, така и с околните. За медийните стереотипи, с които неусетно подменяме представата за директно наблюдавани неща, и за фалшивото и истинското, за доброто и злото в един типичен антикорпоративен протест.

ОЛДЪЗ ХЪКСЛИ „Прекрасният нов свят“

Антиутопия, изградена върху сюжетния и словесен код на шекспировия романс „Бурята“. Масовостта, кастовият конформизъм и колективизъмът в най-уродливия им вид, при това – едно предсказание за обществото, фиксирано в началото на трийсетте години, когато истината за феноменалните зверства на тоталитарните системи все още не е широко достъпна, и в най-лошия си вид те все още са бъдеще.#

Забавно

От Фейсбук профила
на Ивайло Нинов

Вестник Протест се издава с доброволния труд на екипа:

Александър Кръстев
Владо Руменов

Георги Илиев
Жюстин Томс

Иван Димитров
Лидия Петрова

Мартин Райчинов
Миряна Захариева

Михаела Лазарова
Юлиан Собаджиев

За да има тираж и разпространение вестник Протест разчитаме на теб, читателю. Разпечатай, снимай, прочети и предай нататък. Нека опитаме вестникът да достигне до възможно повече хора. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com